

der gjorde den tidligere Indenrigsminister, den nuværende Folketingsmand fra Verninge (Jensen-Sønderup) opmærksom paa, at denne Bestemmelse, at Understøttelsen bliver hos Børnene ogsaa efter Moderens Død, i endnu højere Grad end den tidligere Lov vilde stille Enkebørn og Enkemandsbørn forskelligt, og dette er rigtigt. Jeg sagde til det ærede Medlem, at naar jeg ikke i Lovforslaget havde optaget en Ændring, som er ønsket fra forskellige Sider, om, at Understøttelsen ikke blot skulde gælde Enkebørn, men ogsaa Enkemandsbørn, var det, fordi Enkemandsbørnenes Understøttelse, den Gang Lovforslaget første Gang var fremme i Rigsdagen, fremsat af det ærede Medlem fra Verninge i hans Indenrigsministerperiode, blev udtaget, da Lovforslaget naaede op i Landstinget. Man enedes der om at fjerne den, og af denne Grund har jeg ikke nu villet rejse Spørgsmaalet derom, men jeg har villet henlede det høje Landstings Opmærksomhed paa denne Forhandling i det andet Ting for at fremhæve, at hvis man i Landstinget skulde anse det for rigtigt nu at tage Enkemandsbørnene med, er der ikke Tvivl om, at en saadan Ændring vil blive hilst med enstemmig Tilfredshed i det andet Ting, og hvis Landstinget vil tage Initiativet til at gennemføre en saadan Ændring, vil jeg med Glæde føre den ned til det andet Ting. I øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget, ogsaa som det foreligger, til velvillig Fremme i det høje Ting.

I. A. Hansen: Det foreliggende Lovforslag er et Led i Bestræbelserne for at komme de vanskeligst stillede i Samfundet til Hjælp under den herskende Dyrtd. Mit Parti har stadig søgt at fremme disse Bestræbelser, og det er da en naturlig Konsekvens heraf, at vi ogsaa vil tilsige vor Støtte til Gennemførelsen af dette Lovforslag, thi det maa indrømmes, at Enkerne er særlig vanskeligst stillede under disse Forhold. Som allerede nævnt af den højtærede Indenrigsminister foreslaas det i § 1 at foretage en større Ændring i Tilskuddene til Børnene. Disse Tilskud har hidtil været saaledes, at en Enke til et Barn under 2 Aar faar 100 Kr., til et Barn mellem 2 og 12 Aar 80 Kr. og til et Barn mellem 12 og 14 Aar 60 Kr. Disse Summer foreslaas ændrede til henholdsvis 150, 120 og 90 Kr. Under Hensyn til den Grad, i hvilken Priserne paa Livsforbrødenheder er steget, maa det indrømmes, at disse Forhøjelser ingenslunde

er for store. Samtidig er der foretaget den Ændring, at Børn indtil 4 Aar kommer ind under det største Tilskud. Ændringerne til § 2 er i nogen Grad væsensforskellige fra Ændringerne til § 1, idet den af mig nævnte Ændring er af foreløbig Karakter og kun gælder for Kalenderaarene 1918 og 1919, medens de Ændringer, der er foreslaaede til § 2, skulde være varige. Den første Ændring i § 2 gaar ud paa, at der ved Tildeling af Understøttelse skal gaas ud fra en højere Indtægt, svarende til det Beløb af Indkomsten, som er skattefrit ved Ansættelsen af Indkomstskat til Staten, saa at den, hvis Indtægt ikke overstiger 600 Kr. paa Landet, 700 Kr. i Købstæderne og 800 Kr. i København, vil have Ret til det i Loven fastsatte Beløb for hvert Barn. Jeg tror ikke, at der, naar samtlige Forhold tages i Betragtning, med Rette kan indvendes noget mod denne Bestemmelse. Men derefter kommer der en helt ny Bestemmelse, som den højtærede Minister nævnede; den gaar ud paa, at naar en Enke dør, skal Hjælpen vedblivende ydes Barnet. Det vil altsaa sige, at den, som overtager Forsorgen for Barnet, enten det nu er Kommunen, som træder til eller godkender dets Anbringelse et eller andet Sted, eller det er Familie o. s. v., kan oppebære det Bidrag, som Enken, medens hun levede, har været berettiget til at hæve til sine Børns Underhold. Jeg finder ogsaa denne Bestemmelse rimelig, men jeg kan ikke undlade at berøre, hvad den ærede Ordfører for mit Parti i Folketinget ogsaa var inde paa, det mærkelige i, at Børn efter Enkemænd stilles vanskeligere end Børn efter Enker, et Spørgsmaal, til hvis Løsning ogsaa den højtærede Minister stillede sig særdeles velvilligt. Det synes mig at være et ganske urimeligt Forhold. Lad være, at der kan være en vis Retfærdighed i, at Enkemænd hidtil ikke har kunnet faa en lignende Understøttelse som den, Enkerne faar til deres mindreaarige Børn ifølge den bestaaende Lov — for øvrigt ser jeg ikke, at der er nogen større Retfærdighed deri —, men i dette Forhold, at Børn efter Enkemænd ikke stilles paa samme Fod som Børn efter Enker, kan jeg slet ikke se nogen Retfærdighed, og bortset fra Forholdet med Hensyn til Børnene vil det sikkert være vanskelig for Kommunerne at forstaa, at de kan faa halvt Tilskud til de Udgifter, de har til Forsorgen for Børn efter Enker, medens de intet Bidrag faar til Forsorgen for Børn efter Enkemænd, og jeg kan